

33. Al-Ahzab

Källa: Introduktion till Koranstudier
Författare: Syed Abul A'la Mawdudi

33. Al-Ahzab

Name

Suran har fått namnet *Al-Ahzab* från vers 20.

Uppenbarelse perioden

Suran behandlar tre viktiga händelser: **Slaget vid Diket (al-Ahzab)** som ägde rum i Shawwal år 5 A.H., **räden mot Banu Qurayzah** som genomfördes i Dhu al-Qa'dah samma år, samt **Profetens äktenskap med Zaynab bint Jahsh**, som också ingicks i Dhu al-Qa'dah år 5 A.H. Dessa historiska händelser gör det möjligt att exakt fastställa uppenbarelseperioden för denna sura.

Historisk bakgrund

Muslimernas bakslag i **Slaget vid Uhud** (3 A.H.), som orsakades av misstaget från de bågskyttar som Profeten hade placerat ut, stärkte moralen hos de arabiska avgudadyrkarna, judarna och hycklarna. De

började hoppas att de snart skulle kunna utplåna islam helt. Deras uppblåsta självförtroende märks tydligt i de händelser som inträffade under året efter Uhud. Bara två månader senare började stammen **Banu Asad** i Najd förbereda en räd mot Madinah, och Profeten tvingades skicka en expedition under Abu Salamah för att avvärja dem.

I månaden Safar år 4 A.H. bad några personer från stammarna **'Adal** och **Qarah** Profeten att sända lärare som kunde undervisa dem i islam. Sex följeslagare skickades, men när de nådde **Raji'** förråddes de: fyra dödades och två — Khubayb ibn 'Adi och Zayd ibn ad-Dathinnah — tillfångatogs och såldes i Makkah. Samma månad skickade Profeten, på begäran av en hövding från Banu 'Amir, ytterligare en grupp på fyrtio (enligt andra sjuttio) unga män från Ansar för att undervisa i Najd. Även de förråddes och omringades vid **Bi'r Ma'unah**, där alla dödades.

Under tiden fortsatte den judiska stammen **Banu an-Nadir** i Madinah att bryta sina avtal, uppmuntrade av muslimernas svårigheter. I Rabi' al-Awwal år 4 A.H. gick de så långt som att planera ett attentat mot Profeten själv. Kort därefter började stammarna **Banu Tha'labah** och **Banu Muharib** från Ghatafan förbereda ett angrepp mot Madinah, och Profeten tvingades marschera mot dem. Under sju till åtta månader efter Uhud mötte muslimerna alltså ständiga efterverkningar av nederlaget.

Trots detta förändrades situationen helt på kort tid genom Profetens beslutsamhet och visdom samt hans följeslagares uppoffringar. Den ekonomiska blockaden från araberna hade gjort livet svårt i Madinah. De polyteistiska stammarna runt staden blev alltmer fientliga, och inne i Madinah spred judar och hycklare oro. Men genom en rad snabba och strategiska åtgärder lyckades Profeten och en liten grupp uppriktiga muslimer inte bara återställa islams styrka i Arabien utan också förstärka den avsevärt.

Räder före slaget vid skyttegraven

Den första avgörande åtgärden togs omedelbart efter Uhud. Redan nästa dag, när många muslimer fortfarande var sårade och hemmen sörjde sina martyrer — och Profeten själv var skadad och djupt bedrövad över sin farbror Hamzahs död — kallade han de trogna att följa honom i jakten på Quraysh för att hindra dem från att återvända och anfälla Madinah igen. Profetens bedömning var helt korrekt: även om Quraysh hade dragit sig tillbaka utan att utnyttja sin nästan fullständiga seger, skulle de sannolikt ångra sig och vilja återvända när de hunnit tänka efter.

630 muslimer följde honom omedelbart. När de nådde **Hamra' al-Asad** och slog läger där i tre dagar fick Profeten veta genom en sympatisk icke-muslim att Abu Sufyan stannat vid **ar-Rauha'**, 36 mil från Madinah, med en styrka på 2 978 man och övervägde att återvända för ett nytt angrepp. Men när de hörde att Profeten var dem i hälarna med en armé tappade de modet och övergav planen. Detta avskräckte inte bara Quraysh utan fick även andra fientliga stammar inse att muslimerna leddes av en klok, beslutsam och väl underrättad ledare, och att de var redo att offra sina liv för honom.

När **Banu Asad** började förbereda en räd mot Madinah fick Profeten tidig information genom sina underrättelsemän. Innan de hann samla styrkor skickade han en trupp på 150 man under Abu Salamah, som överrumplade dem och tvingade dem att fly och lämna sina ägodelar.

Därefter kom turen till **Banu an-Nadir**. När deras attentatsplan avslöjades beordrade Profeten dem att lämna Madinah inom tio dagar, annars skulle de avrättas. Hycklarledaren **'Abdullah ibn Ubayy** uppmuntrade dem att trotsa ordern och lovade stöd från 2 000 man samt hjälp från Ghatafan. Banu an-Nadir vägrade därför att lämna staden. När tidsfristen löpte ut belägrade Profeten deras område. Ingen av deras påstådda allierade vågade komma till deras undsättning. Till slut kapitulerade de på villkor att tre personer åt gången fick lasta en kamel med vad de kunde bära och lämna resten. Deras bostadsområden, trädgårdar, fästningar och egendomar föll i muslimernas händer, och stammen spreds till Khaybar, Wadi al-Qura och Syrien.

Sedan vände Profeten sin uppmärksamhet mot **Banu Ghatafan**, som förberedde krig. Han marscherade med 400 muslimer och överraskade dem vid **Dhat ar-Riqā'**, vilket fick dem att fly upp i bergen utan strid.

I Sha'ban år 4 A.H. gick Profeten till **Badr** för att möta Abu Sufyan, som efter Uhud hade utmanat muslimerna till en ny strid året därpå. Profeten accepterade utmaningen och anlände till Badr med 1 500 muslimer. Abu Sufyan marscherade från Makkah med 2 000 man men vågade inte gå längre än **Marr az-Zahran**. Profeten väntade i åtta dagar, och muslimerna gjorde under tiden goda affärer med en handelskaravan. Detta stärkte muslimernas anseende ytterligare och visade Arabien att Quraysh inte längre kunde stå emot Muhammad.

Slutligen stärktes muslimernas ställning ännu mer genom en expedition till **Dumat al-Jandal**, en viktig handelsknutpunkt mellan Arabien och Syrien. Karavaner som passerade där brukade plundras av lokalbefolkningen. I

Rabi' al-Awwal år 5 A.H. marscherade Profeten själv dit med 1 000 man. Invånarna vågade inte möta honom och flydde. Detta fick hela norra Arabien att frukta islams växande makt och inse att den nya kraften i Madinah inte längre kunde motstås av enskilda stammar.

Slaget vid skyttegraven

Under dessa omständigheter ägde Slaget vid Diket rum. Det var i själva verket en samlad offensiv från många arabiska stammar som hade förenats i syfte att krossa Madinahs styrka. Initiativet kom från ledarna för Banu an-Nadir, som efter sin förvisning från Madinah hade bosatt sig i Khaybar. De reste runt bland Quraysh, Ghatafan, Hudhayl och flera andra stammar och lyckades övertala dem att samla sina styrkor och anfälla Madinah gemensamt. Så marscherade i Shawwal år 5 A.H. en armé av en storlek som Arabien aldrig tidigare skådat — mellan tio och tolv tusen man — mot den lilla staden. Från norr kom judarna från Banu an-Nadir och Banu Qaynuqa', som efter sin förvisning slagit sig ned i Khaybar och Wadi al-Qura. Från öster avancerade stammarna Ghatafan, Banu Sulaym, Fazarah, Murrah, Ashja', Sa'd, Asad och andra. Från söder kom Quraysh med en stor styrka av sina allierade.

Om anfallet hade kommit plötsligt hade det blivit förödande. Men Profeten i Madinah var inte ovetande. Hans underrättelsemän, sympatisörer och personer påverkade av den islamiska rörelsen fanns i varje stam och höll honom underrättad om fiendens rörelser. Innan armén ens nådde Madinah lät han gräva en bred vallgrav på stadens nordvästra sida — något som fullbordades på sex dagar — och med berget Sal' i ryggen tog han upp en defensiv position med 3 000 män bakom diket. Söder om Madinah fanns täta trädgårdar som gjorde ett angrepp omöjligt, och i öster och sydväst låg svår genomträngliga lavaklippor. Endast från nordväst kunde en attack komma, och där låg nu diket. Araberna hade aldrig tidigare sett en sådan försvarsstrategi och var helt oförberedda. De tvingades därför till en lång vinterbelägring, utan att ha förberett sig för det.

När belägringen drog ut på tiden återstod för angriparna bara ett alternativ: att försöka få den judiska stammen Banu Qurayzah, som bodde i stadens sydöstra del, att bryta sitt avtal med muslimerna och ansluta sig till fienden. Muslimerna hade ett fördrag med dem om att gemensamt försvara Madinah vid angrepp, och därför hade de inte gjort några försvarsförberedelser på den sidan. De hade till och med låtit sina familjer söka skydd i fortet där. Fienden insåg denna svaghet och skickade Huyayy ibn Akhtab, ledaren för Banu an-Nadir, för att övertala Banu Qurayzah att bryta avtalet. Först vägrade de och sade att Muhammad (må

Guds frid vara över honom) hade hållit avtalet troget och aldrig gett dem anledning till klagan. Men när Ibn Akhtab sade: "Jag har samlat hela Arabien mot honom. Detta är er chans att bli av med honom. Missar ni den kommer ni aldrig få en ny," övervann den anti-islamiska inställningen deras moraliska betänkligheter, och de bröt avtalet.

Profeten fick snart kännedom om detta och skickade Sa'd ibn 'Ubadah, Sa'd ibn Mu'adh, 'Abdullah ibn Rawahah och Khawwat ibn Jubayr för att undersöka saken. Han instruerade dem att om Banu Qurayzah fortfarande var lojala skulle de säga det öppet inför armén, men om de fann att de planerade förräderi skulle de endast rapportera det till honom, så att de vanliga muslimerna inte skulle tappa modet. När de kom fram fann de att Banu Qurayzah var helt inställda på svek. De sade öppet: "Det finns inget avtal och ingen pakt mellan oss och Muhammad." När delegationen återvände till Profeten sade de: "Det är 'Adal och Qarah" — en hänvisning till de stammar som förrått och dödat muslimska lärare vid Raji'.

Nyheten spred sig snabbt och orsakade stor oro. Muslimerna var nu omringade, och staden var hotad från en sida där inget försvar fanns och där deras familjer hade sökt skydd. Hycklarna ökade sin aktivitet och försökte bryta moralen. En sade hånfullt: "Vi blev lovade att vi skulle erövra Caesars och Chosroes länder, men nu kan ingen av oss ens gå ut för att uträtta sina behov." En annan bad om att få lämna sin post vid diket för att skydda sitt hus. En tredje spred hemligt budskapet: "Gör upp med fienden själva och lämna över Muhammad till dem." Detta var en prövningens stund som avslöjade varje hjärta som bar på hyckleri. Endast de uppriktiga och sanna troende stod fasta.

I detta kritiska läge inledde Profeten förhandlingar med Ghatafan och erbjöd dem en tredjedel av Madinahs dadelskörd om de drog sig tillbaka. Men när han rådfrågade Sa'd ibn 'Ubadah och Sa'd ibn Mu'adh om detta sade de: "O Allahs Sändebud, är detta din personliga önskan, eller är det ett gudomligt befallande, eller gör du det endast för att skydda oss?" Profeten svarade: "Jag gör det endast för er skull. Jag ser att hela Arabien har förenats mot er, och jag vill splittra fienden." Då sade de två ledarna: "Om detta är för vår skull, låt det vara. Dessa stammar kunde inte tvinga oss till tribut när vi var avgudadyrkare. Ska de nu förnedra oss när vi har äran att tro på Allah och Hans Sändebud? Svärdet ska avgöra tills Allah dömer mellan oss." De rev sönder avtalsutkastet som ännu inte skrivits under.

Samtidigt hade **Nu'aym ibn Mas'ud** från Ashja'-grenen av Ghatafan blivit muslim i hemlighet. Han kom till Profeten och sade: "Ingen vet ännu att

jag har antagit islam. Använd mig som du vill." Profeten sade: "Skapa splittring bland fienden." Nu'aym gick först till Banu Qurayzah, som han var vän med, och sade: "Quraysh och Ghatafan kan tröttna på belägringen och dra sig tillbaka utan att förlora något. Men ni bor här bland muslimerna. Vad händer med er då? Kräv gisslan av dem innan ni går med." Detta påverkade dem, och de beslöt att kräva gisslan. Nu'aym gick sedan till Quraysh och Ghatafan och sade: "Banu Qurayzah är tveksamma. De kanske kräver gisslan och sedan lämnar över dem till Muhammad. Var försiktiga." Detta gjorde ledarna misstänksamma. När de bad Banu Qurayzah att göra en gemensam attack svarade de: "Inte utan gisslan." Quraysh och Ghatafan vägrade. Misstron spred sig, och fiendens enhet bröts.

Belägringen fortsatte i över 25 dagar. Det var vinter, och bristen på mat, vatten och foder ökade. Splittringen i lägret tärde på moralen. Plötsligt, en natt, slog en våldsam storm till med vind, kyla, åska och mörker. Tälten slets upp, lägret kastades i kaos, och fienden kunde inte uthärda. De flydde under natten. När muslimerna vaknade fanns inte en enda fiendesoldat kvar. Profeten sade då: "Quraysh kommer aldrig mer att kunna anfalla er. Nu är det ni som tar initiativet." Det var en helt korrekt bedömning. Den förenade fronten hade gjort sitt sista försök att krossa islam — och misslyckats. Efter detta vågade de aldrig mer angripa Madinah. Nu var det muslimerna som gick på offensiven.

Räd mot Bani Quraizah

När Profeten återvände från Diket kom ängeln Gabriel till honom tidigt på eftermiddagen med det gudomliga budskapet att muslimerna ännu inte skulle lägga ned sina vapen, utan även måste ta itu med **Banu Qurayzah**. Efter att ha mottagit denna befallning lät Profeten utropa: *"Ingen som är ståndaktig i lydnad får be 'Asr-bönen förrän han når Banu Qurayzahs område."* Omedelbart därefter skickade han 'Ali i spetsen för en förtrupp mot deras kvarter. När de kom fram klättrade judarna upp på sina hustak och började skymfa Profeten och muslimerna, men deras förolämpningar kunde inte rädda dem från följderna av deras svek. De hade brutit sitt fördrag vid det mest kritiska ögonblicket i kriget, slutit sig till angriparna och utsatt hela Madinahs befolkning för livsfara.

När de såg 'Alis förtrupp trodde de först att den endast kommit för att skrämja dem. Men när hela den muslimska armén anlände under Profetens egen ledning och belägrade deras område greps de av stor fruktan. De orkade inte uthärda belägringen mer än två eller tre veckor. Till slut gav de upp och överlämnade sig till Profeten på villkor att de

skulle acceptera den dom som **Sa'd ibn Mu'adh**, ledaren för Aus, skulle fälla. De valde Sa'd därför att Aus och Qurayzah hade varit allierade i den förislamiska tiden, och de hoppades att han — i likhet med vad som hänt Banu Qaynuqa' och Banu an-Nadir — skulle låta dem lämna Madinah i fred. Även många från Aus önskade att Sa'd skulle behandla deras tidigare bundsförvanter milt.

Men Sa'd hade just bevittnat hur de två judiska stammar som tidigare fått lämna Madinah hade uppviglat stammarna runt staden och kallat samman en förenad front på tio till tolv tusen man mot muslimerna. Han visste också hur förrädiskt denna sista judiska stam hade agerat just när staden var under attack utifrån och hela dess befolkning hotades. Därför dömde han att alla vuxna män ur Qurayzah skulle avrättas, att deras kvinnor och barn skulle tas till fånga och att deras egendom skulle fördelas bland muslimerna. Domen verkställdes.

När muslimerna gick in i deras fästningar fann de att dessa förrädiska människor hade samlat **1 500 svärd, 300 brynjor, 2 000 spjut och 1 500 sköldar** för att ansluta sig till kriget. Om inte Allahs hjälp hade nått muslimerna skulle all denna utrustning ha använts för att anfälla Madinah bakifrån, just när avgudadyrkarna förberedde en samlad stormning efter att ha korsat diket. Efter denna upptäckt fanns det inte längre något tvivel om att Sa'ds dom var helt rättfärdig och fullt motiverad.

Sociala reformer

Trots att de två åren mellan slagen vid Uhud och Diket var en tid av oro och ständig otrygghet — då Profeten och hans följeslagare knappt kunde vila en enda dag i fred — fortsatte ändå reformarbetet och uppbyggnaden av det muslimska samhället utan avbrott. Under denna period fullbordades de islamiska lagarna om äktenskap och skilsmässa, arvsrätten infördes, och förbudet mot alkohol och spel om pengar trädde i kraft. Nya regler och bestämmelser som rörde många andra aspekter av det ekonomiska och sociala livet började också tillämpas.

I detta sammanhang fanns en särskilt viktig fråga som behövde reformeras: **adoptionen av en son**. Hos araberna betraktades en adopterad son som en verklig son. Han fick del av arvet, behandlades som en biologisk son och bror av den adopterade modern och systemen, och han fick inte gifta sig med sin adoptivfars dotter eller med hans änka efter hans död. Samma sak gällde om den adopterade sonen dog eller skilde sig från en hustru — adoptivfadern betraktade kvinnan som sin verkliga svärdotter. Denna sed stod i direkt konflikt med de lagar om äktenskap,

skilsmässa och arv som Allah hade uppenbarat i surorna al-Baqarah och an-Nisa'. Den gav arvsrätt åt personer som enligt Guds lag inte hade någon sådan rätt, på bekostnad av dem som faktiskt var berättigade. Den förbjöd äktenskap mellan män och kvinnor som enligt islamisk lag var fullt tillåtna att gifta sig. Och framför allt öppnade den dörren för sådana moraliska problem som den islamiska lagen ville utrota. En verklig mor, syster eller dotter är inte som en adopterad mor, syster eller dotter, hur mycket man än försöker ge de adopterade relationerna en helig status genom sedvänja. När sådana konstgjorda relationer tillåts umgås fritt som om de vore verkliga släktband, leder det oundvikligen till skadliga följder. Därför krävde den islamiska lagen om äktenskap och skilsmässa, arvsrätten och förbudet mot otukt att hela föreställningen om den adopterade sonen som en verklig son skulle avskaffas helt.

Men denna föreställning kunde inte utrotas enbart genom en juridisk deklARATION som sade: "Den adopterade sonen är inte en verklig son." Århundraden av invanda föreställningar och traditioner förändras inte genom ord. Även om människor hade accepterat den juridiska regeln skulle de fortfarande ha betraktat äktenskap mellan en adopterad son och hans adoptivmor, eller mellan en adopterad bror och syster, eller mellan en adoptivfar och adoptivdotter, som något avskyvärt. Dessutom skulle det fortfarande finnas en viss frihet i umgänget mellan dessa personer, vilket i sig var problematiskt. Därför var det nödvändigt att denna sed avskaffades **praktiskt**, och att detta skedde **genom Profeten själv**. Ingen muslim kunde någonsin tänka sig att något som Profeten gjorde — och som han gjorde på Guds befallning — kunde vara förkastligt.

Därför uppenbarade Allah, strax före Slaget vid Diket, att Profeten skulle gifta sig med den frånskilda hustrun till sin adopterade son, Zayd ibn Harithah (må Allah vara nöjd med honom). Profeten handlade enligt denna befallning under belägringen av Banu Qurayzah. (Fördröjningen berodde troligen på att den föreskrivna väntetiden ännu inte hade löpt ut, och att Profeten därefter blev upptagen med förberedelserna inför kriget.)

Propagandastorm vid Hadrat Zainabs bröllop

Så snart äktenskapet hade ingåtts uppstod en våldsam storm av propaganda mot Profeten. Avgudadyrkarna, hycklarna och de judiska grupperna brann alla av avund över hans ständiga framgångar. Det sätt på vilket de hade blivit förödmjukade under de två åren efter Uhud — i Slaget vid Diket och i affären med Banu Qurayzah — hade gjort dem djupt sårade. De hade dessutom förlorat allt hopp om att någonsin kunna besegra honom militärt. Därför grep de denna fråga som en gåva från

himlen, i hopp om att kunna underminera hans moraliska överlägsenhet, som var den verkliga källan till hans styrka och framgång.

De började därför sprida historier om att Muhammad — Gud förbjude — skulle ha blivit förälskad i sin svärdotter, och att när sonen fått veta detta hade han skilt sig från henne, varefter fadern gifte sig med henne. Denna propaganda var dock uppenbart absurd. Zaynab var Profetens kusin; han hade känt henne från barndomen till vuxen ålder. Det fanns alltså ingen möjlighet att han skulle ha "förälskat sig vid första ögonkastet". Dessutom var det han själv som hade arrangerat hennes äktenskap med Zayd, och det under sin egen auktoritet, trots att hela hennes familj motsatte sig det. De ville inte att en kvinna av Qurayshs adel skulle gifta sig med en frigiven slav. Zaynab själv var inte heller glad över arrangemanget, men alla underkastade sig Profetens beslut. Äktenskapet genomfördes, och därmed skapades ett prejudikat i Arabien: islam hade höjt en frigiven slav till samma status som Qurayshs adel.

Om Profeten verkligen hade hyst någon personlig önskan om Zaynab, hade det inte funnits någon anledning att gifta bort henne med Zayd; han hade kunnat gifta sig med henne själv. Men trots detta fabricerade hans skamlösa motståndare kärlekshistorier, spred dem med stora överdrifter och propagerade så ihärdigt att till och med vissa muslimer började tro på dem.

Preliminära budord för Purdah

Att dessa påhittade historier började cirkulera även bland muslimerna var ett tydligt tecken på att samhällsklimatet hade blivit genomsyrat av sensualitet och misstänksamhet. Om denna sjukdom inte funnits i samhället hade ingen ens ägnat en tanke åt sådana absurda och motbjudande berättelser om en så rättfärdig och ren person som Profeten.

Det var just vid denna tidpunkt som de reformerande föreskrifterna om **hijab** eller **pardah** för första gången infördes i det islamiska samhället. Dessa regler presenterades i denna sura och fullbordades ett år senare i Sura an-Nur, i samband med den stora förtalsincidenten mot A'ishahs heder. (För mer detaljer, se introduktionen till Sura an-Nur.)

Profetens hushålls angelägenheter

Vid denna tid fanns det två frågor i Profetens hushåll som krävde särskild uppmärksamhet. Även om de till synes rörde hans privata liv var det nödvändigt att de löstes, eftersom de påverkade den inre ro och stabilitet

som behövdes för en man som bar hela bördan av att sprida Allahs religion och som dag och natt var helt uppslukad av detta stora uppdrag. Därför tog Allah även dessa frågor i Sin egen hand och reglerade dem genom uppenbarelse.

Den första frågan gällde Profetens ekonomiska situation, som vid denna tid var mycket ansträngd. Under de första fyra åren hade han ingen inkomst alls. År 4 A.H., efter förvisningen av Banu an-Nadir, avsattes en del av deras övergivna mark för hans försörjning genom Allahs befallning, men detta täckte inte hans familjs behov. Samtidigt var profetskapets uppgifter så tunga att de upptog all hans mentala, fysiska och känslomässiga energi, och varje ögonblick av hans tid. Han hade därför ingen möjlighet att ägna sig åt något arbete för att försörja sig. Under sådana omständigheter, när hans hustrur ibland uttryckte missnöje eller oro över de ekonomiska svårigheterna, blev hans börda dubbelt tung och hans sinne dubbelt pressat.

Den andra frågan rörde antalet hustrur. Innan han gifte sig med Zaynab hade Profeten redan fyra hustrur i hemmet: Sawdah, 'A'ishah, Hafsa och Umm Salamah. Zaynab blev hans femte hustru. Detta gav motståndarna en möjlighet att resa invändningar, och även vissa muslimer började undra hur Profeten kunde ta en femte hustru när det för andra var förbjudet att ha mer än fyra. Detta var en fråga som behövde klargöras genom gudomlig vägledning, så att Profetens ställning och handlingar inte skulle misstolkas och så att hans hushåll kunde förbli en plats av stabilitet, värdighet och frid — vilket var nödvändigt för att han skulle kunna fullgöra sitt uppdrag utan onödig belastning.

Ämnesinnehåll och huvudteman

Det var dessa frågor som upptog Profetens och muslimernas tankar när Sura al-Ahzab uppenbarades, och svaren på dem utgör surans ämnesinnehåll. En genomgång av temat och bakgrunden visar att suran inte är ett enda sammanhängande tal som sändes ned vid ett tillfälle, utan består av flera föreskrifter, bud och avsnitt som uppenbarades successivt i samband med tidens viktiga händelser och därefter sammanställdes till en enda sura. Dess olika delar framträder tydligt åtskilda från varandra.

Verserna 1-8 verkar ha uppenbarats före Slaget vid Diket. När man läser dem i ljuset av den historiska bakgrunden framgår att Zayd redan hade skilt sig från Zaynab vid denna tid. Profeten kände att de förislamiska föreställningarna, sedvänjorna och vidskeplerna kring adoption måste avskaffas, och att de känslomässiga band människor knöt till

adoptivrelationer inte skulle kunna brytas förrän han själv tog det praktiska steget att avskaffa seden. Samtidigt tvekade han, eftersom han visste att om han gifte sig med Zayds frånskilda hustru skulle hycklarna, judarna och avgudadyrkarna — som redan var ivriga att skapa oreda — få ett nytt tillfälle att starta en propagandakampanj mot islam. Det var i denna situation som verserna 1–8 uppenbarades.

I verserna 9–27 ges en genomgång av Slaget vid Diket och räden mot Banu Qurayzah, vilket tydligt visar att dessa verser uppenbarades efter dessa händelser.

Avsnittet i verserna 28–35 består av två delar. I den första ger Allah ett tydligt besked till Profetens hustrur, som hade blivit otåliga över de svåra ekonomiska omständigheterna: *”Välj mellan världens prydnader och Allah, Hans Sändebud och det kommande livet.”* Om de valde det världsliga skulle de få lämna hushållet på ett värdigt sätt utan att hållas kvar i svårigheter; om de valde Allah och Hans Sändebud skulle de behöva visa tålamod och samarbete. I den andra delen påbörjas de sociala reformer som de islamiskt formade sinnena själva hade börjat känna behov av. Reformen inleddes i Profetens eget hem: hans hustrur befalldes att inte uppträda som kvinnorna i okunnighetens tid, att stanna i sina hem med värdighet och att vara ytterst försiktiga i sitt umgänge och sin konversation med män. Detta var början på hijab-föreskrifterna.

Verserna 36–48 behandlar Profetens äktenskap med Zaynab. Här besvaras motståndarnas invändningar, muslimernas tvivel undanröjs, och de får lära känna Profetens ställning och rang. Profeten själv uppmanas att visa tålamod inför de falska rykten som de icke-troende och hycklarna spred.

I vers 49 fastställs en särskild bestämmelse i skilsmässolagen — en unik vers som sannolikt uppenbarades i samband med dessa händelser.

Verserna 50–52 innehåller särskilda regler för Profetens äktenskap, som visar att han utgjorde ett undantag från flera av de begränsningar som gällde för andra muslimer i deras familjeliv.

I verserna 53–55 tas nästa steg i de sociala reformerna. Här föreskrivs: begränsningar för män att besöka Profetens hustrurs hem; islamisk etikett för besök och måltidsinbjudningar; regeln att endast nära släktingar fick besöka Profetens hustrur i deras hem; att andra män endast fick tala med dem bakom en skärm; att Profetens hustrur var förbjudna för muslimerna likt deras egna mödrar; och att ingen fick gifta sig med någon av dem efter Profetens bortgång.

I verserna 56–57 ges en varning att upphöra med kritik av Profetens äktenskap och hans privata liv. De troende uppmanas att inte falla in i samma felletande som islams fiender, utan att istället åkalla Allahs välsignelser över Profeten. Dessutom instrueras de att undvika falska anklagelser även sinsemellan — än mindre mot Profeten själv.

I vers 59 tas det tredje steget i de sociala reformerna: alla muslimska kvinnor befalldes att bära ytterplagg och täcka sina ansikten när de lämnade sina hem för legitima behov.

Från detta och till surans slut tillrättavisas hycklarna och de dåraktiga och illvilliga människor som vid denna tid spred propaganda mot islam och muslimerna.

KORANEN & SUNNAH

[KAPITEL 33](#)

[«32. As-Sajdah](#)

[34. Saba'»](#)

- [Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet](#)
- [Dygden av att följa Sunnah – En islamisk påminnelse från de klassiska lärda](#)
- [Ingen Sunnah utan Jamā'ah – Ingen Jamā'ah utan Sunnah](#)
- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)
- [Sunnahs plats i Islam – varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)